

EUROPAPARLAMENTET

2004

2009

Plenarhandling

10.12.2007

B6-0518/2007

FÖRSLAG TILL RESOLUTION

till följd av ett uttalande av kommissionen

i enlighet med artikel 103.2 i arbetsordningen

från Angelika Beer, Raül Romeva i Rueda och Frithjof Schmidt

för Verts/ALE-gruppen

om Europaparlamentets resolution om tioårsdagen av Ottawakonventionen från 1997 om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring

Europaparlamentets resolution om Europaparlamentets resolution om tioårsdagen av Ottawakonventionen från 1997 om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring

Europaparlamentet utfärdar denna resolution

- med beaktande av sina tidigare resolutioner om landminor, särskilt resolutionen som antogs den 7 juli 2005 om en värld utan minor,
- med beaktande av Ottawakonventionen från 1997 om förbud mot användning, lagring, produktion och överföring av antipersonella minor (truppminor) samt om deras förstöring,
- med beaktande av handlingsplanen från Nairobi, som antogs i december 2004,
- med beaktande av det åttonde mötet med signatärstaterna till Ottawakonventionen, som hölls i Jordanien i november 2007, det nionde mötet med signatärstaterna 2008 och den första konferensen för översyn 2009,
- med beaktande av Internationella kampanjen för förbud mot landminor, som verkar i över 70 länder över hela världen,
- med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1724/2001 och rådets förordning (EG) nr 1725/2001,
- med beaktande av artikel 103.2 i arbetsordningen, och av följande skäl:
 - A. I november 2007 hade 156 stater undertecknat Ottawakonventionen.
 - B. En rad nationella parlament och Europaparlamentet har tagit initiativ för att främja ytterligare åtgärder för att kontrollera och förbjuda landminor.
 - C. Endast ett fåtal länder tillverkar fortfarande truppminor, och handeln med truppminor har praktiskt taget upphört. Sedan 1999 har ca 41,8 miljoner truppminor förstörts.
 - D. Mellan 1999 och 2004 förstördes 4 miljoner truppminor och mer än 2 000 km² (motsvarande Luxemburgs yta) minerad landyta röjdes från landminor.
 - E. I hela världen beräknas dock en mer än 200 000 km² stor yta (motsvarande Senegals yta) vara förorenad av minor och oexploderad ammunition.
 - F. Detta innebär att det i över 90 länder fortfarande finns minor och ammunition som inte har exploderat. Av dessa har 56 länder problem med fordonsminor, och åtminstone 25 har problem med oexploderad ammunition från klusterbomber.
 - G. Antalet rapporterade offer för minolyckor har sjunkit från 11 700 (2002) till 5 751 (2006).

- H. Inte desto mindre uppskattas antalet ej rapporterade offer för landminor och oexploderad ammunition fortfarande uppgå till 15 000–20 000 per år.
- I. För första gången förstörs och röjs det nu fler minor än det läggs ut.
- J. Den statliga användningen av truppminor har minskat ytterligare och endast Myanmar/Burma och Ryssland fortsätter att lägga ut nya minor. Även de väpnade icke-statliga aktörerna har minskat sin användning av truppminor eller improviserade spränganordningar, även om de fortfarande använder sådana i minst åtta länder.
- K. I december 2007 gjorde 35 väpnade icke-statliga aktörer en utfästelse att totalförbjuda truppminor, inom ramen för den s.k. Genèveuppmuningen (Deed of Commitment under Geneva Call for Adherence to a Total Ban on Anti-Personnel Mines and for Cooperation in Mine Action).
- L. Det uppskattas att 78 länder fortfarande har ca 250 miljoner truppminor i lager, och det finns belägg för att fordonsminor lagras i över 15 länder och att 13 länder som inte har anslutit sig till Ottawakonventionen fortfarande tillverkar eller förbehåller sig rätten att tillverka truppminor.
- M. Lagren av truppminor måste förstöras snarast och senast före utgången av den fyraårsfrist som föreskrivs i Ottawakonventionen.
- N. Nio länder som undertecknat Ottawakonventionen måste fortfarande förstöra sina lager inom fyra år efter anslutningen till konventionen.
- O. Extra stöd måste ges till de länder som undertecknat Ottawakonventionen, så att så många signatärländer som möjligt uppmuntras att uppfylla sina skyldigheter att röja samtliga minor inom tio år efter det att de anslutit sig till konventionen.
- P. Sedan början av 1990-talet har det internationella samfundet anslagit mer än 3,4 miljarder USD till minbekämpningsprogram (minröjning och hjälp till offren), och EU har lagt ut nästan 335 miljoner EUR.
- Q. Anslagen till sådana program minskade dock i hela världen till 250 miljoner EUR 2005, och även om anslagen ökade till 316 miljoner EUR 2006 går det alldeles för långsamt.
- R. EU har åtagit sig ett långsiktigt ledarskap när det gäller minbekämpning och dess finansiering, för att se till att konventionen blir allomfattande och verkligen genomförs.
- S. Kommissionen gjorde åtagandebemyndiganden på totalt 33 miljoner EUR under 2007 till minbekämpningsåtgärder i tio länder (Bosnien-Hercegovina, Cypern, Etiopien, Guinea-Bissau, Jordanien, Kambodja, Libanon, Senegal, Sudan och Vitryssland).
- T. Strategidokumentet för 2005–2007 belyser fördelarna med att ha en särskild budgetpost för truppminor så att det finns kapacitet att reagera på akuta och oplanerade behov och för att effektivisera minbekämpningsåtgärder som ingår i långsiktiga program för humanitär och socioekonomisk utveckling i de fall då landstrategidokument, nationella vägledande

program eller liknande instrument av rättsliga skäl inte kan stödja truppmineanknutna aktiviteter, eller i politiskt känsliga fall eller då EU har särskilda intressen samt för att stödja frivilligorganisationer.

- U. Kommissionens budgetpost för truppminor avskaffades genom stabilitetsinstrumentet i slutet av 2006. EU:s strategi för och program för minbekämpningsåtgärder upphör att gälla vid slutet av detta år och planeringen kommer att skötas nästan uteslutande av EU-delegationer utifrån riktlinjer som ska utarbetas av kommissionen. Minbekämpningsåtgärder kommer att ingå i landsstrategidokument och regionala strategidokument. Dessutom kommer EU:s mindrabbade partner att avgöra vilken betydelse som minbekämpningen ska tillmätas på den generella förteckningen över stödprioriterade områden när de begär ekonomiskt stöd från kommissionen.
- V. Även om kommissionen säger sig vara fast besluten att stödja Ottawakonventionen kan man uttrycka oro, vilket också har gjorts, över hur stort EU:s ekonomiska stöd till minbekämpningsåtgärder kommer att vara i framtiden.
- W. Stödet till offer och den socioekonomiska återanpassningen av offer för minor, som det uppmanas till i artikel 6 i Ottawakonventionen, måste förbättras. Det finns uppskattningsvis mellan 450 000 och 500 000 överlevande i världen och allt fler människor överlever en olycka med en landmina eller oexploderad ammunition och behöver vård och rehabilitering. Tre fjärdedelar av de rapporterade offren för minolyckor var civila och 34 procent av dessa var barn.
- X. Den internationella humanitära rätten som är tillämplig på fordonsminor måste stärkas, vilket ska fastställas av gruppen av regeringsexperten på grundval av konventionen om vissa konventionella vapen. Härvidlag bör man beakta att fordonsminor, som är utrustade med känsliga tändanordningar och anordningar som gör det omöjligt att desarmera dem men som kan utlösas genom oavsiktliga handlingar, redan är förbjudna enligt Ottawakonventionen, eftersom de utgör ett dödligt hot för sårbara befolkningsgrupper och humanitära biståndsarbetare, liksom för minröjningspersonal.
- Y. Det är oroande att tiden är knapp för de 29 länder som enligt konventionen har förbundit sig att förstöra sina minor 2009 eller 2010, och det bör särskilt framhållas att en EU-medlemsstat inte ens har påbörjat destruktionsarbetet trots konventionens krav på att allt sådant arbete ska vara avslutat senast 2009. En annan EU-medlemsstat påbörjade sitt destruktionsarbete först i oktober 2007.
- Z. Det är med oro man måste konstatera att anslagen till stöd för de överlevande utgör endast en procent av de totala anslagen till minbekämpningsåtgärder, och att ansträngningarna för att möta de överlevandes behov och rättigheter måste anses otillräckliga. Minst 13 länder är i akut behov av nya eller ytterligare utbildningsprogram om riskerna med minor.
- 1. Europaparlamentet kräver att alla stater ratificerar och ansluter sig till Ottawakonventionen så att det gemensamma målet med en värld utan minor enligt konventionen blir verklighet överallt.

2. Europaparlamentet understryker särskilt vikten av att USA, Ryssland, Kina, Pakistan och Indien undertecknar och ratificerar Ottawakonventionen.
3. Europaparlamentet uppmanar de två EU-medlemsstater som ännu inte anslutit sig till konventionen eller avslutat ratificeringsprocessen att göra detta före nästa konferens om översyn av Ottawakonventionen, som ska hållas 2009.
4. Europaparlamentet kräver att alla väpnade icke-statliga aktörer respekterar den humanitära norm som fastställs i Ottawakonventionen genom att stoppa produktion och användning av truppminor och undertecknar den s.k. Genèveuppmaningen (Geneva Call Deed of Commitment).
5. Europaparlamentet uppmanar rådet och medlemsstaterna att omedelbart börja förbereda 2009 års konferens för översyn av Ottawakonventionen och i detta sammanhang lägga fram ett förslag till den ”gemensamma åtgärd” som planerats.
6. Europaparlamentet uppmanar alla anslutna parter att till fullo och utan dröjsmål uppfylla samtliga skyldigheter enligt Ottawakonventionen.
7. Europaparlamentet kräver att samtliga medlemsstater och parter till Ottawakonventionen insisterar på att varje mina som kan detonera i närvaro av, i närheten av eller vid beröring av en människa är en förbjuden truppmina enligt konventionen. Parlamentet konstaterar att detta särskilt innebär att snubbeltråd, bryttrådar, brytpinnar, tändare med lågt utlösningstryck, anordningar som gör det omöjligt att desarmera minor och liknande anordningar är förbjudna för stater som undertecknat konventionen.
8. Europaparlamentet begär att medlemsstaterna omedelbart vidtar åtgärder för att se till att fordonsminor som kan detonera i närvaro av, i närheten av eller vid beröring av en människa, förstörs i enlighet med Ottawakonventionen.
9. Europaparlamentet upprepar sitt krav på att EU:s trupper under inga omständigheter och på inga villkor får använda någon typ av landminor eller delta i operationer inom eller utanför Nato där tredjelandsallierade använder sådana vapen.
10. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att stå fast vid och fortsätta sina insatser för att via alla tillgängliga instrument ekonomiskt bistå samhällen och individer som drabbats av landminor, även i områden som kontrolleras av väpnade icke-statliga aktörer. Parlamentet uppmanar kommissionen att tidigt under 2008 redogöra för sina åtgärder inom detta område inför parlamentet.
11. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att återinföra en särskild budgetpost avseende truppminor, vilken ska utnyttjas för att finansiera minbekämpningåtgärder, stödja offer och förstöra minlager, något signatärstaterna är skyldiga att genomföra, men som inte kan finansieras via de nya finansieringsinstrumenten. Parlamentet uppmanar kommissionen att se till att det finns tillräckliga medel efter 2007.
12. Europaparlamentet uppmanar kommissionen att behålla tillräckligt många tjänster för att effektivt kunna genomföra sin politik för förbud mot truppminor, bl.a. se till att minbekämpningsåtgärder uttryckligen tas med i landstrategidokumentet eller nationella

vägledande program för mindrabade signatärstater samt följa upp de totala utgifterna för minbekämpningsåtgärder i de olika finansieringsinstrumenten.

13. Europaparlamentet uppmanar signatärstaterna, särskilt EU-medlemsstaterna, att se till att deras finansiering av minröjning bidrar till utvecklingen av en nationell minröjningskapacitet, så att minröjningen garanterat fortgår till dess att alla kända eller misstänkta minfält har röjts.
14. Europaparlamentet kräver att rådet och kommissionen fortsätter att stödja insatserna för att få de väpnade icke-statliga aktörerna att gå med på ett förbud mot landminor. Parlamentet framhåller att detta inte innebär något stöd för väpnade icke-statliga aktörer eller deras verksamhet och inte heller ett erkännande av deras legitimitet.
15. Europaparlamentet uppmanar de mindrabade länderna och de internationella givarna att prioritera de överlevandes fysiska och ekonomiska rehabilitering högre, eftersom deras behov inte tillgodoses tillräckligt.
16. Europaparlamentet uppmanar de berörda utskotten att noga övervaka och delta i möten som rör FN:s konvention om vissa konventionella vapen (CCW) samt rapportera om medlemsstaternas initiativ avseende landminor och om andra internationella åtgärder i samband med dessa vapen.
17. Europaparlamentet påminner om att varje stat som undertecknat Ottawakonventionen åtar sig att aldrig, på något sätt eller under några omständigheter, bistå, uppmuntra eller förmå någon att bedriva någon verksamhet som är förbjuden för en signatärstat enligt konventionen.
18. Europaparlamentet uppmanar signatärstaterna att se till att de inte tillåter de finansinstitut som är verksamma på deras territorium och/eller som omfattas av deras lagstiftning att investera i företag som är inblandade i tillverkning, lagring eller överföring av landminor.
19. Europaparlamentet uppmanar EU och medlemsstaterna att förbjuda varje slag av direkt eller indirekt finansiellt stöd från privata eller offentliga finansinstitut som är verksamma på deras territorium och/eller som omfattas av deras lagstiftning till företag som är inblandade i tillverkning, lagring eller överföring av landminor. Parlamentet anser att detta förbud bör införlivas i gemenskapsrätten och i nationell lagstiftning.
20. Europaparlamentet uppdrar åt talmannen att översända denna resolution till kommissionen, rådet, medlemsstaternas regeringar, FN:s generalsekreterare, OSSE:s generalsekreterare, Internationella rödakorskommittén, Action Group Landmine.de (Aktionsbündnis Landmine.de), Internationella kampanjen för förbud mot landminor (ICBL), Genèveuppmaningen, den gemensamma parlamentariska församlingen AVS–EU, regeringarna i Förenta staterna, Ryska federationen, folkrepubliken Kina, Pakistan och Indien samt ordföranden för det nionde mötet med Ottawakonventionens signatärstater och den första konferensen för översyn.